

‘Ik heb bewezen dat ik het kan, dat ik slim genoeg ben. Dus nu wil ik proeven van al de rest. Ik moet toch een beetje van alles kunnen en kennen?’

‘Goh...’ hoor ik mama zeggen, papa schuifelt heen en weer op zijn stoel.

‘Vertrouw me maar,’ besluit ik. ‘Dat Latijn kan ik heus laten vallen. We zitten tenslotte al met een dokter in de familie. Jullie hebben toch ook nog liever iemand die wat meer wil in het leven dan bloeddruk meten en spuitjes zetten?’

‘Thilly...’ Mama probeert me te vermanen, maar ik vermoed dat ze me stiekem wel gelijk geeft. ‘Judith is heel blij met haar keuze. Wij ook. En...’

‘En dus geven jullie mij de vrijheid om mijn eigen keuzes te maken.’ Daar hebben ze vast niet van terug. Het was lekker, dank je wel!’ Ik zet mijn bord op het aanrecht en ga naar mijn kamer, waar ik de volumeknop van mijn cd-speler opendraai. Missie geslaagd!

**Ze noemt mij Thelma,
dan weet ik dat ze
woedend is**

‘Thilly? Thilly!’

Ik val bijna van mijn stoel, zo hard schrik ik. Ik schud mijn hoofd, alsof ik zo plots wel bij de les zou zijn, en antwoord op automatische piloot.

‘Ja?’ Pas daarna heb ik door dat het de leraar was, vooraan in de klas, die mijn naam riep.

‘Zeg het maar, Thilly. Jij was zo goed aan het opletten. Herhaal jij even wat ik net aan de hele klas gezegd heb?’

Ik heb geen idee waarover de leraar het heeft. Ik moet zelfs even nadenken in welke les ik zit. Is het Nederlands? Of wiskunde? Oh nee. Het is economie... Ik heb mijn Latijn namelijk ingewisseld voor een humane richting, maar blijkbaar heeft die overstap niet zoveel betekend voor mij. Nog steeds zit ik hier vast op die schoolbanken. Nog steeds wil ik maar een ding écht doen: leven! Genieten van het leven en van alles wat dat leven te bieden heeft. Liefst zelfs zo ver mogelijk van hier! Maar dus eerst dit...

‘Ehm...’ stamel ik. Enkele andere leerlingen gniffelen. Ella, de vriendin die naast me zit, fluistert me nog onopvallend wat toe, maar ik versta het niet. Dus ik trek mijn plan.

‘Ik kan het niet met de exacte woorden navertellen,’ probeer ik, ‘maar ik denk dat u net verteld hebt dat we deze leerstof niet moeten kennen voor het examen.’ Ik voel hoe er een zelfgenoegzame grijns op mijn gezicht verschijnt, maar behalve enkele andere leerlingen

en ikzelf, lacht er niemand.

‘Integendeel, Thilly,’ zucht de leerkracht. ‘En na de les mag jij aan iedereen vertellen wat jou zo afgeleid heeft, waardoor dit deel van de cursus alvast een stukje verplichte leerstof wordt voor het examen.’

Ik probeer niet te opvallend met mijn ogen te rollen, maar de rest van de klas doet het in mijn plaats. En in mijn richting. Iemand gooit zelfs een propje papier naar me en ik kan het niet eens iemand kwalijk nemen. Omdat ik aan het dromen was van een vakantie naar de zon, moet iedereen nu uitzoeken hoe het economische gedrag van de mens juist werkt. Het is gewoon zo moordend saai om van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat op een stoel te zitten, lessen te volgen. Dat is niets voor mij.

De bel gaat en we moeten verkassen naar een ander klaslokaal, voor wiskunde ditmaal.

‘Wel wakker blijven nu, hè,’ grapt Ella, ze geeft me een klein duwtje. Terwijl de anderen ons passeren, houd ik haar tegen. Ik leg mijn hand op haar arm en breng haar tot stilstand.

‘Er is maar één manier om mij wakker te houden,’ zeg ik dan. Ella kijkt me vragend aan. ‘Door hier weg te gaan! Kom, we vertrekken!’ Ella aarzelt geen seconde.

We pakken elkaars hand vast en rennen naar de uitgang van het schoolgebouw. Het is niet de eerste keer dat we spijbelen en het zal vast ook niet de laatste keer zijn, als het zo leuk blijft!

‘Aah, de geur van de vrijheid!’ roep ik, wanneer we ver genoeg uit het zicht van de school zijn.

‘Wat gaan we doen?’ vraagt Ella. Iets waar we eigenlijk niet goed over hebben nagedacht. Niet op school zijn is de enige echte bedoeling van spijbelen. Hoe die tijd dan wel ingevuld wordt, maakt niet eens zoveel uit.

‘We kunnen door de winkelstraat wandelen?’ probeer ik, maar Ella schudt haar hoofd. Haar moeder zou daar ook kunnen rondlopen, dat risico kunnen we niet nemen.

‘Kom,’ zeg ik uiteindelijk. ‘We gaan gewoon naar mij thuis. Mijn ouders zijn uit werken en mijn zus zit sowieso nog de hele dag op de universiteit.’

Eenmaal thuis aangekomen, gooien we ons op de zetel. Ik zet de televisie aan en al zappend komen we voorbij een teleshopkanaal. Ik heb daar ooit al eens naar gekeken. Toen verkochten ze allerlei doosjes waarin je niet enkel je groenten kon bewaren, maar waarmee je ook meteen die groenten kon snijden. Fenomenaal vond ik dat, ook al moet ik werkelijk nooit zelf groenten snijden. Nu is er een deftige dame in beeld die juwelen aanprijst. Ik schiet recht en kijk Ella aan. Haar lange haren vallen voor haar oren, dus ik strijk haar haren over haar schouders.

‘Jij hebt geen gaatjes in je oren?’ vraag ik verheugd. Ella schudt haar hoofd.

‘Kreeg ik nooit van mijn ouders,’ zegt ze. ‘Zappen dan maar?’ Maar ik zie een kans.

‘Helemaal niet,’ zeg ik. ‘Als je mij laat doen, kun je straks mooie oorbellen kopen voor de gaatjes die je in je oren gaat hebben.’ Ella’s ogen blinken, ook zij zet zich nieuwsgierig rechter.

‘Maar we kunnen toch niet zomaar naar de juwelier gaan? Dan kunnen we mijn mama tegenkomen.’

‘Nope! Ik ga dat zelf doen. En daarna doe jij het bij mij! Van enkele vijfdejaars heb ik een tijdje geleden gehoord hoe ze dat doen. Je moet gewoon ijs tegen je oorlel houden, een naald ontsmetten en prikken!’ Zonder te wachten op een reactie, ga ik alvast naar de kast waar mama’s naaikoffertje staat. Ik vind meteen een naald die dienst kan doen. Dan loop ik naar de diepvriezer om er twee ijsblokjes uit te halen en op Judiths kamer haal ik een paar oorbellen. Zij heeft altijd de betere oorbellen gehad. Omdat ze langer nadenkt wanneer ze er koopt, waarschijnlijk. Mijn aankopen zijn impulsiever.

‘Snel, want ijs smelt!’ zeg ik gehaast.

‘Maar...’ Voor Ella gaat het waarschijnlijk iets te vlug, maar dat negeer ik. Hoe meer we hierover gaan nadenken, hoe groter de kans dat we het niet doen. En ik wil echt wel een tweede gaatje in mijn oor. Iets wat ik ook niet mag van mijn ouders. Van hen moet ik wachten tot mijn zestiende, maar dat is nog twee jaar en twee jaar lijkt in mijn leven wel een eeuwigheid. Eigenlijk heb ik nooit moeten zagen bij mijn ouders voor die andere gaatjes. Judith zeurde er blijkbaar al langer over, maar ze heeft moeten wachten tot ze tien jaar werd. Een paar dagen na mijn geboorte, heeft papa haar meegenomen naar de juwelier om die gaatjes te laten schieten. Het was vast een soort van troostprijs voor haar, omdat iedereen bezig was met mij, dat kleine baby’tje. Uiteindelijk zou het logisch geweest zijn dat ik ook tot mijn tiende verjaardag zou moeten wachten, maar op mijn zesde kon ik al pronken met oorbelletjes in mijn oren. Vlindertjes, dat weet ik nog goed.

Judith had er niet eens een probleem van gemaakt. Op dat moment was ze nog gewoon blij dat ik dingen kon en mocht die zij op mijn leeftijd nog niet kon en mocht. Toen gunde ze me alles. Terwijl ze me vandaag waarschijnlijk gewoon zou verklikken bij mama en papa. Ik vraag me af wanneer we zo verschillend zijn geworden. Zij zou nooit gespijbeld hebben, nooit! En ze zou ook nooit zelf een gaatje in haar oor geprikt hebben, dat ook niet. Tegenwoordig is het altijd Judith die mij waarschuwt dat ik onverstandig ben, maar mag ik haar ook waarschuwen dat zij te verstandig is? Is dat ook een ding? Ze kan toch echt niet blij worden van al dat studeren? Er is toch meer op de wereld dan dat?

‘Twijfel je?’ vraagt Ella, maar ik frons zelfzeker om het tegendeel te bewijzen. Ik duw Ella’s hoofd in een kussen en vraag het voor de zekerheid ook nog één keer aan haar.

‘Twijfel jij?’

Met grote ogen kijkt Ella me aan, om dan snel te schudden met haar hoofd. ‘Doe het! Voor ik wegloop!’

Ik plet haar oorlel tussen de twee ijsblokjes, waarvan enkele druppels ondertussen over mijn vingers lopen. Dan knijp ik in haar oorlel. ‘Voel je dat?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Doe maar. Snel!’

Met een zo vast mogelijke hand zet ik de naald tegen haar oorlel, om die er dan stevig door te duwen, tot het uiteinde van die naald in het ijsblokje aan de achterkant door haar oorlel prikt.

‘Auw, dat voel ik!’ roept Ella, terwijl ze zich zo stil mogelijk probeert te houden en in mijn arm knijpt.

‘Nog een beetje!’ zeg ik, en dan zit de naald er helemaal door. Een druppel bloed rolt langs haar hals tot op de kraag van haar truitje. Snel duw ik die oorbel door het gaatje en zet ik het slotje erop. Mijn vingers zijn glad van het ijswater.

‘Wat was dat zeg...’ kermt Ella, duidelijk blij dat het voorbij is.

‘Nu de andere kant nog!’ probeer ik, maar Ella weigert.

‘Vergeet het. Ik moet eerst bekomen en één oorbel staat me ongetwijfeld prachtig. Nu is het jouw beurt,’ zegt ze, terwijl ze wat nog overblijft van die ijsblokjes tussen haar vingers klemt.

‘Prima!’ Ik laat mijn hoofd op het kussen vallen en zet me schrap. Even later heb ook ik een nieuw gaatje in mijn oor, met oorbel. Aangenaam voelt het niet, het is alsof mijn hart klopt in die oorlel. Maar het ziet er wel leuk uit. Ik voel de adrenaline door mijn lijf stromen!

‘Gaan we dansen?’ vraag ik aan Ella. ‘Kom, naar boven!’ Ella volgt me naar mijn slaapkamer, waar we de radio luid zetten om mee te zingen en te dansen.

‘Heb je geen cd’s?’ vraagt ze, terwijl ze op mijn bed springt.

‘Ik niet, maar mijn zus wel.’ Abrupt zet ik de radio af, om daarna naar Judiths kamer te gaan.

Ze is dan misschien niet de grootste of uitbundigste danser, maar ze heeft ondertussen wel heel wat cd’s verzameld. Ik neem een willekeurige cd uit het rekje en laat die afspelen. Het is een schot in de

roos, Ella en ik laten ons helemaal gaan op de beats en dansen alsof we niet in Judiths kamer, maar op de dansvloer van een megafuif staan. Al schuifelend op het ritme begeef ik me naar Judiths kleerkast, die normaal gezien verboden terrein is voor mij. Heel Judiths kamer is eigenlijk verboden terrein, maar wat niet weet, niet deert. Ik trek de kast open en trek één van haar jeansjasjes aan.

‘Staat je goed!’ roept Ella, die naast me komt staan en naar eigen goeddunken een jurkje uitkiest dat ze over haar kleren aantrekt.

‘Je zus heeft goede smaak!’ zegt ze, terwijl ze naar de spiegel huppelt die aan de binnenkant van Judiths kamerdeur hangt. Ze gooit ze dicht zodat we naast elkaar kunnen staan en onszelf beter kunnen bewonderen. Terwijl ik mijn outfit bekijk, bedenk ik dat mijn zus’ smaak misschien toch wat te braafjes is voor mij.

‘Ik weet niet,’ zeg ik, terwijl ik het jeansjasje keur. ‘Weet je wat het beter zou maken?’ Ik verwacht geen antwoord. ‘Wacht even.’ Ik open de lades van Judiths bureau en zoek een schaar. Dan doe ik teken naar Ella. ‘Die mouwen... Als die mouwen eraf zijn, dan is het meer mijn ding.’ Ik geef de schaar aan Ella en ik spreid mijn armen, zodat ze de schaar in die mouwen kan zetten.

‘Echt?’ vraagt ze. ‘Gaat je zus niet boos zijn dan?’

Ik frons mijn wenkbrauwen en trek onverschillig mijn schouders op. ‘Als er één ding is wat ze ongetwijfeld gaat zijn, is het beter gestyled! Doe nu maar gewoon.’

Met een grote glimlach begint Ella in de jeansstof te knippen en wanneer de twee mouwen op de grond liggen, kijk ik opgetogen naar het resultaat.

‘Ik vind het prachtig,’ besluit ik en ik smijt me op Judiths bed. Ella komt naast me liggen.

‘Ik heb me altijd afgevraagd hoe het is om een zus te hebben,’ zegt ze dan. ‘Als enig kind kun je enkel fantaseren over broers en zussen, of praten tegen je knuffelberen. Ik deed het eerste.’

Ik proest het uit.

‘Je mag de mijne hebben,’ zeg ik. ‘Je moet ze gewoon af en toe wat water geven, dan hou je haar wel in leven. En haar cursussen voederen. Dat helpt ook.’

‘Echt?’

‘Ach...’ Ik mijmer. ‘Vroeger was het anders. Vroeger waren we net twee handen op één buik. Alles heeft ze me bijgebracht. Ze heeft me op het potje leren gaan, ze leerde me tekenen en knutselen, tellen en rekenen. Altijd was ze er voor mij.’

‘Maar...?’ Ella voelt dat er meer is.

‘Maar dan is dat veranderd. Ik weet het niet. Zij is veranderd. Plots vond ze mij niet meer interessant genoeg of zo. Ik werd haar irritante kleine zus. Haar schoolwerk werd steeds belangrijker en als ze al eens opkeek van haar boeken, was het om naar vrienden te gaan. Ze kan gewoon ook zo weinig verdragen van mij. Ik denk dat ze me een verwend nest vindt. Maar daar kan ik toch niets aan doen?’ ‘Als je enig kind bent, vindt de hele wereld je een verwend nest. Dus trek je dat niet aan.’

‘Doe ik niet hoor. Ze mag denken wat ze wil. Zal mij worst wezen. Ik zou niet eens meer tijd met haar willen doorbrengen, zo saai is ze geworden. Ik kan me daar zo over opjagen, maar ik kan ook gewoon de inhoud van haar kleerkast updaten en dansen op haar bed!’ Ik spring recht en help ook Ella overeind. ‘Nog een rondje?’

Ik zoek een nieuwe cd, terwijl Ella een paar schoenen van Judith aantrekt en net wanneer we weer helemaal uit de bol gaan, zwaait de deur open.

‘Thelma!’ Het is Judith. Haar gezicht is helemaal rood aangelopen. En ze noemt mij Thelma. Dan weet ik dat ze woedend is.

‘Eruit! Nu!’ Ze slaat met haar vlakke hand tegen de deur. Zo kwaad heb ik haar zelden gezien. Ik wissel snel een blik met Ella en zie dat zij ook meteen de ernst van de situatie begrijpt. Judith schopt ons nog net niet letterlijk uit haar kamer en zodra ik de deur van mijn eigen slaapkamer dichtgooi, proesten we het uit van het lachen.

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ besluit Ella. ‘Enig kind zijn heeft misschien toch ook voordelen...’

Wanneer het ’s avonds eettijd is, komt Judith niet aan tafel. Mama heeft haar al drie keer geroepen en net wanneer ze vraagt of ik even op haar slaapkamer wil gaan kijken, komt ze de eetkamer binnen. In haar handen heeft ze het jeansjasje vast dat we daarstraks verknipt hebben. Zonder woorden gooit ze het op tafel, in mijn bord. Dan gaat ze op haar stoel zitten. Ik kuch en kijk wat ongemakkelijk weg. ‘Wat is dat, Judith?’ vraagt mama.

‘Dat gaat Thilly je uitleggen,’ zegt Judith op een strenge toon. Ze is niet van plan zich gewonnen te geven in deze strijd, zoveel is duidelijk. Zelf begin ik te lachen. Luid. Ik sta recht en graai het vestje van tafel.

‘Kijk!’ zeg ik, terwijl ik het aantrek. ‘Dit is toch veel cooler, zonder mouwen?’

Mama schudt lachend haar hoofd. ‘Ach Thilly... Heb jij die mouwen er afgeknipt?’

‘Yep!’ Ik probeer extra fier te klinken. Als ik doe alsof alles normaal is, vinden zij dat misschien ook.

‘Zonder te vragen, mama!’ valt Judith in. ‘Ze zat met haar vriendin op mijn slaapkamer! In mijn kleerkast! Terwijl die kinderen op school moesten zijn! Thilly doet gewoon haar eigen zin! En jullie laten haar begaan!’

‘Is dat waar?’ vraagt papa dan. Ik merk dat hij streng probeert te klinken, misschien meer om Judith haar zin te geven dan om mij te berispen.

Onmiddellijk probeer ik te relativieren, met een leugentje om bestwil. ‘Het was enkel het laatste uur. De leerkracht was afwezig, dus wij mochten naar huis vertrekken.’

‘Dat geloven jullie toch niet?’ zegt Judith bits. Ik kijk haar vermanend aan.

‘We moesten misschien niet op Judith haar kamer zijn... Maar ze is mijn grote zus... En ik kijk naar haar op. Ik wou gewoon eventjes... Zijn zoals zij.’ Dat is natuurlijk klinkklare onzin, maar als dat nodig is om onder een huisarrest uit te komen, is dat exact wat ik doe.

Judith schudt ongelovig haar hoofd, mama en papa kijken elkaar aan. Ik weet dat ze niet boos op me willen zijn, maar ze kunnen dit ook niet gewoon laten passeren. Niet wanneer Judith er zo’n punt van maakt.

‘Jij bent zeker dat dat het hele verhaal is, Thilly?’ vraagt papa. Ik knik schaapachtig. ‘Dan ga jij Judith haar jasje met je eigen zakgeld terugbetalen. En als blijkt dat je punten de komende tijd zakken, kom je er niet zo makkelijk van af.’

Judith laat een sissend geluid uit haar mond ontsnappen. Ze is het er duidelijk niet mee eens. Maar ze geeft de strijd nu op, zo goed ken ik haar wel.

‘Wil jij daar nog iets aan toevoegen, Judith?’ vraagt mama.

‘Alsof dat wat zou uitmaken,’ antwoordt ze nors. En dat zou het inderdaad niet doen, bedenk ik. Ik ben nu misschien door het oog van de naald gekropen, maar het is me wel gelukt. Deze keer. En volgende keer zal ik gewoon wat voorzichtiger zijn.

‘Heb jij verder nog wat spannends meegemaakt?’ vraag ik gespeeld lief aan Judith, terwijl ik mijn bord vol eten schep. Judith kijkt me lastig aan. ‘Of moet ik die vraag niet aan jou stellen?’ grap ik. Mama onderbreekt me nu.

‘Thilly. Drijf het niet te ver,’ zegt ze. Ik weet dat dat het teken is dat ik moet kappen met mijn onzin. En dat doe ik. Omdat ik weet dat er morgen toch weer een nieuwe dag is.

‘Smakelijk!’ zeg ik nog. ‘Het is heerlijk, mammi.’ Judith snijdt bijna door haar bord van frustratie.

‘Wacht maar...’ zegt ze dan stilletjes, zonder haar blik van haar bord op te richten.